

P.5 Michella

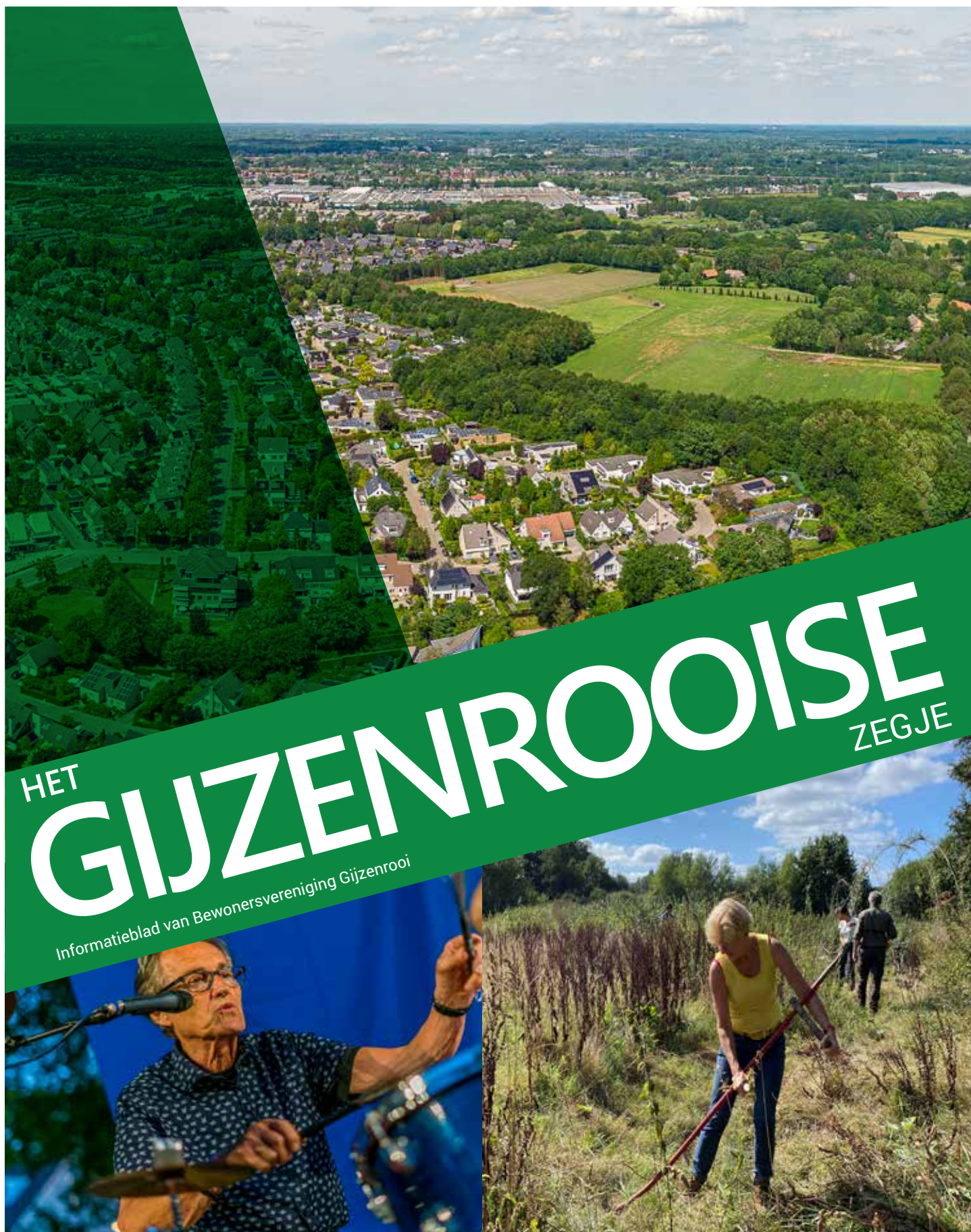
Maak kennis met de nieuwe secretaris van onze bewonersvereniging.

P.8 Vennen van Gijzenrooi

Een terugkerend item. Dit keer Kraanven en Raatven.

www.gijzenrooi.nl

Volg de website voor de laatste informatie over het al dan niet doorgaan van activiteiten.

In dit nummer o.a.:

Voorwoord

- P04 Open air. Stanza
- P05 Dit is ze: Michella
- P06 Is zeisen een werkwoord?
- P07 Einde steunpunt
- P07 Memoriam
Riek van Gastel
- P08 De vennen van Gijzenrooi
- P10 Adopteer een straat
- P11 $GZ + GZ2 = 1$
- P12 Een grote moestuin
- P13 Internationals in
Gijzenrooi
- P15 Carte Blanche agenda
- P17 Memoriam
Anton van Putten
- P19 Een aardige Brit
- P19 Joyriding
- P20 De fuss van Gijsz
- P23 Winkelwagentjes protest
- P24 Dutch Family names
- P26 Naar de markt

Onbegrijpelijk

De woningnood in Nederland is groot. Jonge mensen kunnen geen huis kopen omdat de prijzen zo hoog zijn, gezinnen staan jarenlang op de wachtlijst om een grotere woning te kunnen huren. En voor vluchtelingen of statushouders is het al helemaal moeilijk. Toch staan er veel woningen leeg. Ook in onze wijk. Dat is begrijpelijk: mensen verkopen hun huis omdat ze elders gaan wonen, uit elkaar gaan of niet meer zelfstandig kunnen wonen. De nieuwe bewoners willen eerst verbouwen en dat kost tegenwoordig tijd omdat het moeilijk is om aan werklieden of aan materialen te komen. En dan staat het huis zomaar enkele maanden leeg.

Maar wat ik dan niet begrijp (in tijden van grote woningnood) is dat er enkele seniorenwoningen in het Meerbergsven (huurwoningen) al maandenlang onbewoond zijn. Buren vertellen dat de woningen sinds januari leeg staan en nu is het al begin september. Hoe kan dat? De woningbouwvereniging gebeld. Daar hebben ze het antwoord klaar: we hebben personeelstekort op kantoor, daarom duurt het allemaal wat langer en er is een tekort aan onderhoudspersoneel om de woningen weer klaar te maken voor een nieuwe huurder. Maar er wordt aan gewerkt. Twee weken later bel ik opnieuw: ik zie geen verandering. Het onkruid staat nog steeds een meter hoog in de voortuintjes, een schande. Hetzelfde antwoord. Waarom geen creatieve oplossing gezocht: een paar maanden iemand erin die als tegenprestatie de muren en plafonds wit, het tuintje voor en achter in orde maakt. Studenten desnoods, antikraak?

Een journalist van het Eindhovens Dagblad ziet er wel een artikelje in. Als hij informeert bij de woningbouwvereniging blijkt dat ze "net verhuurd" zijn. Dus via de krant geen ophef en verontwaardiging. Helaas, we zijn nu alweer drie weken verder en nog steeds staan de huisjes leeg.

Onbegrijpelijk.

Greetje Heijmans

PS. Per 21-9 zijn de huisjes weer verhuurd

Evenementenkalender 2022/2023 (volg ook de website)

Wat?	Wanneer?	Waar?
Wandelen in Gijzenrooi	Iedere eerste zondag van de maand 10.00-12.00	Bushalte Bunderkensven
Ommetje Gijzenrooi, korte wandeling	Vanaf 6 april, woensdag even weken 19.00	Bushalte Bunderkensven
Haloween	30 oktober	In en rond de wijk
Kerstmis	9 december	Bij de vijver Diepmeerven
Cultuur bij je Buur	2023	Diverse huiskamers

Gijzenrooi Open Air: Stanza

Een ingelast optreden, Stanza, met een try-out van een gloednieuw programma GRENS. Liederen over liefde, leed en landschap. Buurtbewoners wandelen richting parkje, stoeltjes onder de arm, tas met een drankje aan de hand. Het is een mooie avond aan het eind van een lange zomervakantie. Geen wolkje aan de lucht, wel al een beetje eerder donker. Sfeervol.

De nieuwe zelfgeschreven liedjes zijn poëtisch, grappig, prikkelend en gevoelig. De zachte zomeravond en de zuiver gezongen liedjes passen geweldig bij elkaar. De heldere zangstem van Jos van Oorschot, de zachte percussie van Kees de Wit, de strakke ondersteuning door bassist Ruud Sempel

en de veelzijdige muzikale inbreng van Erik van Dijk maken het optreden van Stanza tot een intiem feestje. De buurtbewoners die in groepjes op het gras zitten, op hun meegebrachte kledjes liggen of stil in hun stoeltje zitten te luisteren reageren na afloop enthousiast. Een geweldig optreden, een prachtige afsluiting van de zomervakantie.

Met een paar mensen napratend constateren we: "waarom zijn hier nu niet veel meer mensen om te genieten van zo'n bijzonder optreden?". Er zijn nog twee optredens gepland, dus kom een keer luisteren en geniet van wat Gijzenrooi ook te bieden heeft.

Wie is de nieuwe secretaris van het bestuur van de bewonersvereniging?

Dit is ze: Michella Schuurhuis-Adriaansen

In de Algemene Ledenvergadering van april 2022 wordt Maarten Verboord na jarenlang secretaris te zijn geweest, opgevolgd door Michella. Voor het Zegje interview ik haar vlak vóór de scholen weer beginnen. Op een ochtend bel ik aan en haar man Ron doet open. Hij brengt me naar de huiskamer met open keuken waar slingers hangen. Michella verwelkomt me; ik vind haar er mooi aangekleed uitzien. “Ja”, zegt ze, “ook als ik thuis werk, kleed ik me alsof ik naar mijn werk ga”. Ik zie zoon Rens van twaalf en maak een praatje met hem. Nét terug van vakantie in Spanje en volgende week naar de brugklas, spannend! Dochter Annabel van negen is op hockeykamp. Dan zijn er nog de katten Toos en O'Mally (van de Aristocats). Ze hebben drie weken doorgebracht in kattenhotel Katnapolsky in Nuenen, een erg fijn adres. Michella zegt: “Kijk maar eens op de site, ze krijgen een eigen suite!”

Michella is in 1975 in Udenhout geboren als oudste van twee en komt uit een onderwijsnest. Beide ouders werken en haar broer en zij groeien ‘zelfstandig’ op (als je je gymspullen vergeet: eigen schuld). Werk is mooi, maar de ouders willen wel in contact blijven met de kinderen. Zo denkt Michella er ook over. Dus is vakantie heel belangrijk om bij elkaar te komen.

Ze gaat zeer gemotiveerd de pabo doen in Nijmegen. Haar vader, die al directeur pabo is, krijgt ook de leiding over de school waar zij zit. Dat blijkt voor haar niet goed te werken, dus stopt ze. Ze gaat de kinderopvang in, zorgt voor de integratie van kinderen met een beperking in de reguliere opvang. Inmiddels woont ze in Eindhoven vanwege haar relatie; die loopt stuk. Ze laat zich omscholen tot officemanager en belandt via via in het recruitment vak, ze vindt het leuk om met mensen te werken en helpt hen graag verder. Ze komt Ron tegen en gaan samenwonen. In 2010 wordt Rens geboren en een jaar later trouwen ze. Ook gaat ze in dat jaar voor 24 uur als assistent-recruiter bij de Rabobank in Eindhoven-centrum werken. Inmiddels maakt ze zich zorgen over haar vader die ongeneeslijk ziek is, in 2012 wordt ze zwanger van dochter Annabel en eindigt haar werkopdracht bij de Rabobank. Na de geboorte van Annabel gaat het steeds slechter met haar vader. Ze besluit samen

met haar gezin op een camping in de buurt van haar ouders te gaan staan om haar vader bij te staan in zijn laatste weken.

Eind 2013 komt ze terug bij de Rabobank, weer voor 24 uur. Ze vindt het prettig om ook tijd te hebben voor creatieve dingen: knutselen, interieur en het gezellig/leuk maken voor mensen. Ron werkt bij ASML en reist veel. In 2020 is ze aan een nieuwe uitdaging toe, de kinderen worden groter en ze gaat 32 uur werken als coördinator. Dan komt covid: met zijn vieren thuis, dát is wennen....Ron beseft dat hij niet meer zoveel wil reizen en vindt een manier binnen ASML om minder frequent weg te zijn. Nu werkt Michella fulltime als Manager Team Learning Services en geeft ze leiding aan ongeveer twintig personen, verdeeld over vier verschillende teams. Daarnaast is ze MR-lid van Salto school De Klimboom.

Als ze de vraag krijgt om Maarten op te volgen zegt ze: “Ik doe het” en voegt eraan toe “na een jaar kijk ik of het me niet te veel is”. Ze heeft inmiddels drie vergaderingen meegemaakt, moedigt haar medebestuurders aan digitaal te werken: ieder lid heeft zijn eigen verantwoordelijkheid en moet bij de info kunnen.

Ik maak een foto en we nemen afscheid: een voortvarend en positief mens!

Marijke Cornelissen

Is zeisen een werkwoord?

Ik heb me opgegeven voor een workshop zeisen op het landje van Marte Mei. In het vorige Zegje schreef ik daarover: het project Land-Ally. Marte Mei is inmiddels met dit project cum laude afgestudeerd aan de Design Academy.

Omdat we in eerste instantie alleen per mail contact hebben gehad maak ik na de publicatie van het stukje in ons Zegje een afspraak met haar. De bel gaat, er staat een ranke jonge vrouw voor mijn deur. Haar fiets geparkeerd op onze oprit, een karretje erachter met daarop vastgebonden een oude zeis. Ze komt net van haar landje, heeft daar nieuwe paden gemaaid, ze schopt haar klompjes uit en wil nu graag een glaasje water. Ze vertelt hoe het project tot stand is gekomen. Maar Marte vertelt ook dat ze last heeft van iemand die bezwaar heeft tegen haar werk op die plek. Alles is officieel gegaan, met toestemming van de gemeente Geldrop, daar waren ze zeer enthousiast over haar project. Toch blijft iemand haar bestoken met boze mails. En de door haar geplaatste (kunst-)werken worden gestolen of stukgemaakt. Terwijl de plek zo afgelegen is dat hangjongeren het vast niet de moeite waard vinden om daar naartoe te fietsen en zich te misdragen.

Op een zondagochtend eind augustus meld ik me voor de workshop bij het weiland. Er staan al een paar mensen te wachten: de man die weet hoe je de zeis gebruikt, Jan; een paar bekenden uit onze wijk die blijkbaar willen leren zeisen; van Brabants Landschap is Nick Jeurissen er. Marte is verderop in gesprek met een filmploegje: van haar project wordt een documentaire gemaakt voor de NPO.

Ik ben nieuwsgierig. Van wie is dat stukje weiland? Hoe komt Marte hieraan? Dan komt de eigenaresse

het terrein opgewandeld, zeis in de hand. Het perceel van één hectare tussen Riel en Geldrop blijkt te zijn van Annemarie uit Harderwijk. Haar vader heeft hier in Gijzenrooi een boerderij gehad en nadat hij stopte met boeren is het weiland in haar bezit gekomen. Annemarie wilde het niet zelf gaan bewerken maar ze wilde het wel ter beschikking stellen voor een mooi project. Ze vertelt: “mijn vader heeft de laatste jaren van zijn werkzame leven echt als een natuurman zijn land bewerkt, hij zou dit initiatief van Marte destijds prachtig hebben gevonden”. Nu lijdt hij al een aantal jaren aan Alzheimer en onlangs nam Annemarie hem mee naar dit stukje Riel. Zijn gevoelens hierover zijn veranderd: “hij vond het nu een rotzooi”. Daar kan ik me wel wat bij voorstellen want het project van Marte heeft wel een verandering ondergaan: de begroeiing in het weiland is nu bijna schouderhoog: distels, brandnetels, zuring, witbol. Ik zou het zeker geen weiland meer noemen. Maar wij gaan zeisen: paden maken, meer zichtbaarheid voor de onderdelen die Marte geplaatst heeft. Jan legt uit en doet het voor: “zorg dat de zeis scherp is, hou de zeis recht, niet bukken, niet in de grond slaan, maak een mooie zwaaibeweging”. Allemaal gemakkelijker gezegd dan gedaan. En dan gaan we dapper aan de slag. Met veel moeite banen we ons een weg door het overwoekerde gebied. Later vertelt Jan dat dit weiland van één hectare het jaar rond bijgehouden zou kunnen worden door zes tot acht schapen. Zij zouden alles wat hier groeit opeten, eigen paadjes maken. Een rustplek creëren, precies zoals Marte het

ook graag zou zien voor de mensen die misschien in de toekomst voor dit stukje land gaan zorgen.

En ja, maaien met de zeis is werk, zwaar werk, maar zeisen is geen werkwoord.

Greetje Heijmans

Stichting Steunpunt Uitkeringen Eindhoven sluit na ruim 35 jaar haar deuren

Met ingang van 1 september 2022 sluit de Stichting Steunpunt Uitkeringen Eindhoven, gevestigd aan de Strijpsestraat 146 te Eindhoven, voorgoed haar deuren. Het Steunpunt is een dienstverlenende, onafhankelijke stichting zonder winstoogmerk en werkt uitsluitend met vrijwilligers, die inwoners van Eindhoven informeren en adviseren over Ziektewet, WIA, WAO, Wajong, WW en Participatiewet.

De Stichting is in 1986 opgericht onder de naam WAO Beraad met als doel de collectieve en individuele belangenbehartiging, zowel materieel als immaterieel, voor mensen die een beroep doen op de arbeidsongeschiktheidswetten en de toenmalige Sociale Werkvoorzieningen. Later werd de naam gewijzigd in WAO Belangen, in 2006 is er sprake van de Stichting Steunpunt Uitkeringsgerechtigden (thans Stichting Steunpunt Uitkeringen Eindhoven). In de loop van de jaren is het werkveld nogal verbreed door de alsmaar toenemende omvang van de socialezekerheidswetgeving.

De Stichting is voor haar activiteiten volledig afhankelijk van de inzet van vrijwilligers. In het verleden was het absoluut geen probleem om genoeg vrijwilligers te vinden. Evenwel is de tijdgeest nu veranderd. Het blijkt steeds moeilijker om geschikte vrijwilligers te vinden die zich gedurende een langere periode willen inzetten voor uitkeringsgerechtigden. Op dit moment is het aantal te laag om op een verantwoorde manier cliënten van goede informatie en advies te voorzien.

Bovendien is een trend waar te nemen dat het aantal mensen dat een beroep doet op de stichting afneemt. Op zich is dat een goed teken, maar of behoefte aan hulp nu minder is dan voorheen is maar de vraag. Door corona is het Steunpunt in 2020 een aantal maanden gesloten geweest en later met aangepaste openingstijden en bezetting actief geweest. Dit heeft uiteraard gevolgen gehad voor de dienstverlening. Naar het waarom van de afnemende beschikbaarheid van vrijwilligers en hulpvraag van bewoners is het gissen. In het algemeen is het in de huidige maatschappij moeilijker om geschikte vrijwilligers te vinden. Wellicht dat door de aantrekkende economie minder mensen een beroep moeten doen op een sociaal vangnet.

Het bestuur van de stichting heeft dan ook helaas moeten besluiten de activiteiten stop te zetten met ingang van 1 september (na de zomervakantie). Cliënten worden nu doorverwezen naar bijvoorbeeld het Sociaal Raadsliedenwerk van Lumens, het Informatiepunt Digitale Overheid (bij de bibliotheek), de Financiële Werkplaats XL, het Juridisch Loket of de Rechtswinkel. De komende tijd zal het bestuur werken aan de ontbinding van de stichting.

Met vriendelijke groet,
Strijpsestraat 146
5616 GT Eindhoven
tel. 040-2455300
www.steunpuntuitkeringen.nl

In memoriam Riek van Gastel

Op 21 juni overleed Riek van Gastel-Lijten. Zij werd vijftiennegentig jaar. Riek was bij veel Gijzenrooiers bekend door haar winkeltje bij de boerderij op Riel 1 waar ze eieren, melk en groenten verkocht. Sommige mensen die haar kenden van het winkeltje kwamen ook nog langs toen zij verhuisde naar de overkant op Rielsedijk 22/A. Voor steeds meer mensen werd ze zo een vertrouwenspersoon, en ook een tweede moeder. In de buurt stond ze naast haar gastvrijheid bekend om haar leuke anekdotes, oude gezegdes en Brabantse spreuken die spontaan in haar opkwamen. Ze kon weliswaar op een vrij directe manier haar mening geven, maar voor de meeste mensen overheerste toch het gevoel dat ze het hart op de goede plek had. Anderen zullen haar wellicht wel eens hebben zien wandelen achter haar rollator (zie foto), b.v. wanneer zij een kaarsje ging opsteken in het kapelletje op Riel.

De vennen van Gijzenrooi

Deel 7: Kraanven en Raatven

Deze keer leest u over het Kraanven en het Raatven. Het Kraanven is zeker weer de moeite waard om zelf eens naartoe te fietsen. Vanaf onze wijk fiets je nagenoeg helemaal door weilanden, bossen en hei ernaartoe. Onderweg kom je zelfs nog picknickbankjes tegen.

Ook het Raatven kun je goed bereiken en is een prachtig ven.

De oplettende lezer heeft wellicht gezien dat bijna alle vennen gefotografeerd zijn in het seizoen van de kale bomen. Wellicht heeft diezelfde oplettende lezer het waarom bedacht: direct na de winter ligt er nog water in de vennen. Zodra de droge lente en zomer zich aandienen, zijn veel vennen (deels of bijna helemaal) uitgedroogd, en zie je alleen nog maar grasgrasgras.

Kraanven

Er liggen twee kraanvennen op de Leenderhei. Je kunt ze makkelijk vinden als je van de Achelse Kluis over het asfaltpad in de richting van het Leenderbos gaat, de Petrus van Eijnattenweg op.

Na het eerste bos zie je aan je linkerhand eerst het Klein Kraanven en even later aan je rechterhand het Groot Kraanven.

De vennen danken hun naam aan de kraanvogels uit Scandinavië en Rusland die hier op doortocht naar het zuiden konden foerageren. Tegenwoordig zijn er niet veel kraanvogels meer. Ze worden nog wel gesignaleerd in de Peel en op de Strabrechtse Heide, waar we o.a. het Kranenmeer vinden. De kraanvennen zijn voedselarm en daardoor kennen ze een beperkte vegetatie.

Je kunt de kraanvennen met een bezoekje vereren via diverse wandel- en fietsroutes. Over de Leenderhei loopt een aantal wandelroutes met blauwe, gele en rode paaltjes. Enkele lopen langs de kraanvennen. De infopanelen van Staatsbosbeheer wijzen de weg.

De Achelse Kluis is een mooi start- en rustpunt, waar je met een heerlijke plaatselijk gebrouwen trappist kunt bijkomen van de wandeling of fietstocht over de hei of langs de vennen. Ook in de buurt van Ommel (vlakbij Asten) is er een Kraneven. Dit ligt echter in het recreatiecentrum Oostappen en is dus geen typisch Brabants heideven meer.

Raatven

Het Raatven is de verbasterde naam van het Raadvén en ligt aan de Valkenswaardse weg in Aalst-Waalre. Schuin tegenover de Treeswijk hoeve. Het Raadvén is een mooi rond ven. Veel ronde vennen danken hun vorm aan een pingo. Een pingo was in de ijstijd een reusachtig brok ijs dat onder het zand gestoven was. Een lage zandbult met een kern van ijs. Door het smelten van het ijs ontstonden er later vennen. Vaak nog met de resten van de oude zandbult er omheen.

Veel vennen zijn genoemd naar het gebruik dat ervan gemaakt werd, zoals Wasven en Vlasrootven.

Of het Raadvén ook een plaats was die we moeten zien als een plaats die vroeger gebruikt werd voor rechtspraak (raad) is niet duidelijk. Opmerkelijk is wel dat er dichtbij een Galgenberg ligt met een naastgelegen Galgenven. Een galgenveld of galgenberg was een plaats waar tot ver in de 18e eeuw na de voltrekking van een doodvonnis de lijken enige tijd bleven hangen als afschrikwekkend voorbeeld.

Kees van Vessem

Wiefse Coebergh van den Braak

Wie helpt mee met de ledenadministratie?

Onze bewonersvereniging heeft heel veel leden: ruim zeshonderd van de zevenhonderd huishoudens. Het bijhouden van die administratie kost best veel tijd: niet van de mensen die trouw hun jaarlijkse bijdrage van € 3,50 overmaken, maar het bijhouden van de leden die vergeten de contributie te betalen omdat ze er nog geen periodieke overschrijving van gemaakt hebben. Of omdat ze liever contant betalen nadat ik even bij ze

aan de deur geweest ben. Of omdat ze nieuw zijn in onze wijk en dus nog helemaal niet weten wat we allemaal doen. Het rondfietsen in de wijk en hier en daar een praatje maken vind ik zelf best leuk. Maar onze penningmeester moet dat dan allemaal digitaal verwerken en dat kost veel tijd, dus daar zoeken we versterking voor. Wie helpt? Stuur een berichtje of bel even: heijmansgreetje@gmail.com of 06 29563400.

Greetje Heijmans

Adopteer een straat, gezellig!

Op dinsdagochtend besluit ik 'mijn straatje te doen', dat betekent handschoenen aan, prikker en een vuilniszak mee en aan de slag. Wel lippenstift op natuurlijk. Ik kom Carla tegen, zij gaat met haar man een dagje op stap, naar Waalwijk, het Schoenmuseum. "En een paar nieuwe schoenen kopen?" opper ik. Nee, er staan er genoeg in de kast. Even verder zie ik mevrouw Mia, ze laat voorzichtig lopend haar hondje uit. We zwaaien. Uit een van de seniorenwoningen komt een meneer naar buiten: "mag ik iets vragen?". Natuurlijk. Hij heeft een probleem met zijn printer, wel een oud model, maar alle andere functies doen het nog. Of ik iemand weet uit de wijk die hem kan helpen. Ik besluit die vraag op de Klepapp te zetten en ja, binnen een half uur berichten twee buurtbewoners dat zij wel even willen kijken. Even later krijg ik al een berichtje: probleem van deze buurtbewoner is opgelost. Duimpje. Daar krijg ik nou energie van, een buurt die zo meedenkt en ook meehelpt.

Verderop is Joyce aan het werk in haar prachtige tuin. We spreken kort even. Ik krijg een compliment over mijn zomerjurkje en we wisselen even wat tips uit. Waar je dat voor een betaalbare prijs kunt kopen. Verder maar weer, zwaaien naar Erik die op de fiets voorbijkomt en ook naar Tonnie. Leuk om

zoveel mensen te spreken, te zwaaien, te groeten.

Een onverwacht gevolg van een klusje: adopteer een straat.

In onze wijk zijn alle straten geadopteerd en over het algemeen ziet het er schoon uit: geen rondvliegend plastic, geen lege blikjes, geen lege sigarettenpakjes. Helaas nog steeds veel peuken maar misschien wordt dat minder als we een rookvrije generatie opgevoed hebben.

Toch hebben we nog ondersteuning nodig door een paar zogenaamde 'vliegende keepers': mensen die wel eens een extra stukje willen doen. Met name op de hoek Heezerweg en Kanunnikensven wil het nog wel eens wat rommelig zijn. Dus we zoeken nog versterking: wie helpt mee onze wijk schoon te houden? Vrij van zwerfvuil? Ik kan uit eigen ervaring zeggen dat het veel voldoening geeft als jouw stukje geadopteerde straat er weer mooi bij ligt.

Wil je meedoen? Stuur even een berichtje en ik zorg voor handschoenen, een prikker en als je wilt een hesje: heijmansgreetje@gmail.com.

Greetje Heijmans

WhatsApp groepen Buurtpreventie Gijzenrooi en GZ2 weer samengevoegd

Door een update van WhatsApp kan een groep voortaan uit 512 deelnemers bestaan. Zodoende konden in augustus de WhatsApp groepen Buurtpreventie Gijzenrooi en GZ2 weer worden samengevoegd. Een goede zaak, die ook een bepaalde onvrede weg kan nemen.

Vorig jaar augustus/september nam het aantal deelnemers aan de WhatsAppgroep Buurtpreventie Gijzenrooi ineens sterk toe, voornamelijk onder invloed van de nachtelijke rondsluiper in onze wijk. Door het aantal aanvragen zou het toen geldende maximum aantal deelnemers van 256 worden overschreden en moest een nieuwe WhatsAppgroep worden gecreëerd, Buurtpreventie GZ2. Tevens werd van deze gelegenheid gebruik gemaakt om in kaart te brengen of alle deelnemers nog steeds in Gijzenrooi woonden.

De afspraak was dat de beheerders ervoor zouden zorgen dat relevante berichten van de ene WhatsApp groep naar de andere werden overgezet. Maar daarmee begon de onvrede. Het is duidelijk dat de meningen daarover uiteenlopen. Wij, als beheerders, vinden b.v. meldingen over vuurwerk totaal niet relevant voor de WhatsAppgroep Buurtpreventie. En al helemaal niet als daarin met een beschuldigende vinger wordt gewezen naar bepaalde personen of groepen. En ook de opvatting dat mensen via deze WhatsApp groep uiting moeten kunnen geven aan hun gevoelens sluit niet aan bij het doel hiervan.

De WhatsApp groep Buurtpreventie Gijzenrooi is uitsluitend bedoeld om wijkbewoners van Gijzenrooi te attenderen op verdachte en alarmerende situaties in de wijk. Voor alle andere zaken hebben wij in onze wijk de zeer gewaardeerde Gijzenrooise Klep-app. Daar gelden weinig regels en mag iedereen zijn/haar gevoelens uiten. Het zou dus fijn zijn als iedereen nadenkt waar een bericht thuishoort voordat het op WhatsApp wordt geplaatst. En soms kan dat op beide WhatsAppgroepen zijn, maar dan moet een eventueel vervolg op de WhatsAppgroep Buurtpreventie wel tot het hoogstnoodzakelijke worden beperkt.

Het kan natuurlijk ook gebeuren dat iemand per ongeluk een bericht of reactie op de WhatsApp groep Buurtpreventie plaatst. Met de nieuwste

versie van WhatsApp heb je een uur de tijd om een bericht te verwijderen voor iedereen. Helaas is de aangekondigde wijziging dat ook beheerders een bericht kunnen verwijderen in de laatste update nog niet doorgevoerd. In plaats daarvan sturen wij een privé-bericht aan degene die een 'ongewenst' bericht heeft geplaatst met verzoek om dit te verwijderen. Wij proberen hiermee een hoop ergernis te voorkomen.

Wij weten dat heel veel mensen zich eraan storen dat er berichten op de WhatsAppgroep Buurtpreventie worden geplaatst die daar niet thuishoren. In een enkel geval leidt dat ertoe dat mensen de groep verlaten. Dat is niet wenselijk, want daarmee schieten we ons doel voorbij. Maar we moeten er ook niet te dramatisch over doen dat er af en toe een ongewenst bericht wordt geplaatst. Als we bedenken dat er 265 mensen deelnemen aan de groep, dan komt het toch betrekkelijk weinig voor. Als we allemaal eerst nadenken voor we een bericht plaatsen en proberen ons aan de spelregels te houden (zie: <https://www.gijzenrooi.nl/commissies/buurtpreventie/whatsapp-groep-buurtpreventie/>), dan hoeft niemand zich te ergeren en houden we samen onze wijk veilig.

Neemt u nog niet deel aan deze WhatsAppgroep en wilt u zich alsnog aanmelden, doe dit dan s.v.p. niet via de WhatsAppgroep, maar rechtstreeks naar een van de beheerders. Zie de 06-nummers onder dit artikel. Of stuur een e-mail met uw naam, adres en 06-nummer naar buurtpreventie@gijzenrooi.nl.

De beheerders van de WhatsAppgroep
Buurtpreventie Gijzenrooi,

Jos van Dijk

Jos van Gastel

Internationals in Gijzenrooi

Graag een grote moestuin!

Tijdens een van mijn fietstochten door de wijk, op zoek naar adressen waar men zich nog niet aangemeld heeft als lid van onze bewonersvereniging, kom ik bij een adres waar een auto op de oprit staat met een Servisch nummerbord. Ha, kans op een interview met internationals, goed voor een artikeltje in het komende Zegje. En ik heb geluk, de bewoners stemmen meteen in met een afspraak.

Breed lachend en uitnodigend wordt de deur voor me open gehouden. Een gastvrij gebaar. Hond Oli is nieuwsgierig en snuffelt enthousiast aan mijn enkels, hij lijkt op Bartje, onze eigen hond, maar is toch anders. Bane, de heer des huizes legt het me uit: Oli is een Lagatto Romagnolo, een van oorsprong Italiaans ras. Een waterhond, want ja, Oli is dol op zwemmen, en dat kan hier in de buurt overal volop. Hij blijft gerust een half uur rondzwemmen als je hem de kans geeft. De Lagatto Romagnolo is ook geschikt voor de jacht op watervogels en voor het zoeken naar truffels, maar

dat is hier in Gijzenrooi niet echt een optie. Bane en zijn vrouw Ivana wonen pas sinds kort in Nederland: zij zijn in maart verhuisd vanuit Novi Sad, een stad in Servië, iets groter dan Eindhoven. Het huis in Gijzenrooi konden ze huren via bekenden, dus geen wachtlijsten, geen ingewikkeld gedoe. Ik veronderstel dat het misschien gegaan is via collega's van bijvoorbeeld ASML, maar nee, daar werken ze geen van beiden. Bane werkt als softwareontwikkelaar bij een Nederlands bedrijf dat werkt voor een groot internationaal technologiebedrijf, ABB. Ik zoek het later op maar het is een zeer technisch gebeuren: ik begrijp er maar een heel klein beetje van, het gaat om opladers voor apparaten, groot en klein. En het is

voor Bane ook lastig uitleggen, we spreken Engels, maar ik ben helemaal niet ingevoerd in technische termen. Ik begrijp wel dat hij in Servië is opgeleid als werktuigbouwkundige en dat hij daar al werkte als programmeur. Ivana is opgeleid als psychologe maar had een eigen bedrijf in 'online retail' en werkte later op afstand voor een Nederlands bedrijf. Hoe zijn ze dan toch in Eindhoven terecht gekomen?

"Dat was helemaal niet gepland" zegt Ivana. "We wilden op een gegeven moment weg uit Servië, weg van al het 'politieke gedoe'". "Weg uit een land waar sinds de Joegoslavische oorlogen politiek gezien niet echt veel verbeterd is". Ivana en Bane hebben de oorlog van heel dichtbij meegemaakt. Zij woonden als pasgetrouwd stel in een klein oud huis in Novi Sad, de stad in het noorden van Servië, aan de Donau. In maart 1999, hun dochter Dunja was net geboren, bombardeerden vliegtuigen van de NAVO-lidstaten voor het eerst ook de stad die zich buiten de Kosovo-oorlog had willen houden. De drie bruggen over de Donau waren het doelwit. Voor Ivana is de herinnering aan de bombardementen nog levendig: "in een paar dagen tijd bouwden we de stoffige en muffe kelder van ons huis om tot schuilplaats, we sliepen er maandenlang". Bij een van de luchtaanvallen viel er een kast om op de bank waar Dunja lag: "de hoge armleuning voorkwam dat ze geraakt werd". Angstige momenten. De sirenes loeiden vaak, burgers wisten door een netwerk van kleine radio's vaak precies wanneer de vliegtuigen met bommen waren opgestegen van hun bases in Italië, en wanneer ze in Novi Sad zouden kunnen zijn. Bane vult aan: "het was een uitputtende tijd, het leven stopt plotseling helemaal, en dan, na een week of wat, lijkt het alsof iedereen zich aangepast heeft aan deze nieuwe werkelijkheid: het gewone leven wordt hervat, de winkels gaan weer open, iedereen gaat weer naar zijn werk". Het doet me denken aan de oorlog in Oekraïne.

Bane en Ivana hebben het wel geprobeerd, in Servië blijven. En misschien betere tijden meemaken. Maar de economische en politieke situatie daar maakt hen somber: Bane vergelijkt het met de sprinkhanenplaag uit het Oude Testament. "What is the point of suffering?" verzucht hij. Ze krijgen er stress van, en ze besluiten de stap te wagen. Ergens in Europa een nieuw leven opbouwen, het maakt eigenlijk niet uit waar. Ze hebben wel al contacten in Nederland, hun nu 23-jarige dochter studeert in Amsterdam, en Ivana werkte vanuit Servië negen jaar voor een Nederlandse firma. Heel vlot krijgt Bane een goed aanbod voor een baan in de

IT. Opeens gaat het allemaal snel: “het leek of alles opeens in elkaar paste, alle stukjes van de puzzel”: een goede baan voor Bane, dochter Dunja die verder zal studeren in Breda, Ivana die op afstand kan werken als manager bij een bedrijf voor software- en productontwikkeling voor startende bedrijven. En zelfs een huis. In Gijzenrooi.

Ivana en Bane voelen zich hier thuis: “mensen hebben het goed hier”, ze zijn vriendelijk, lijken geen stress te ervaren. “Zelfs de bezorger van PostNL rijdt altijd rond met een brede lach”: ze kennen ‘onze’ Sten. En Ivana vult aan: “in Servië hebben de mensen veel meer zorgen; zoiets als AOW, dat kennen ze daar helemaal niet”. Zij hadden het goed, een prachtig huis, een mooie tuin. Maar wel een openbare weg met gaten, vuilnisbelten waar dat niet hoort, corruptie in hun omgeving. Blijft er hier in Nederland nog iets te wensen over? Jazeker. Een huis met een grotere tuin, niet alleen voor bloemen, maar vooral om zelf groente en fruit te verbouwen. In Servië heeft echt iedereen met een lapje grond een moestuin, groente en fruit in plaats van bloemen. In hun tuin zie ik een eerste aanzet: veel potten met tomatenplantjes, rode pepers misschien. Voor straks, als ze weer iets lekkers koken uit het kookboek van Ottolenghi dat in de vensterbank op een stapel ligt. Ivana en Bane hebben hun geluk hier voorlopig wel gevonden.

Nu nog even een foto van Oli, en van de tomaten natuurlijk, ja, klaar.

Greetje Heijmans

Internationals in Gijzenrooi

During one of my bike rides through the neighborhood, looking for addresses where people have not yet signed up as a member of our neighborhood association, I come to an address where there is a car in the driveway with a Serbian license plate. Ha, opportunity for an interview with international neighbors! That'll make for a little article in the upcoming 'Zegje'. And I'm lucky, the residents immediately agreed to an appointment.

With a broad and inviting smile, the door is held open for me. A welcoming gesture. Dog Oli is curious and enthusiastically sniffs at my ankles. He looks like Bartje, our own dog, but is different. Bane, the gentleman of the house explains it to me: Oli is a Lagatto Romagnolo, a breed of Italian origin. A waterdog, because Oli loves to swim, and there are plenty of opportunities for that here in the neighborhood. He will swim around for half an hour if you let him. The Lagatto Romagnolo is also suitable for hunting waterfowl and searching for truffles, but that is not really an option here in

Gijzenrooi. Bane and his wife Ivana have only recently moved to the Netherlands: they moved in March from Novi Sad, a city in Serbia, slightly larger than Eindhoven. They were able to rent the house in Gijzenrooi through acquaintances, so no waiting lists, no complicated hassles. I supposed it might have been through colleagues at, say, ASML, but no, neither of them works there. Bane works as a software developer at a Dutch company that services a large international technology company, ABB. I look it up later but it's a very technical thing: I only understand a tiny bit of it, it's about chargers for devices, big and small. And it is also difficult for Bane to explain. We speak English, but I am not at all familiar with the technical terms. I do understand that he was trained as a mechanical engineer in Serbia and that he was already working as a programmer there. Ivana was trained as a psychologist but had her own company in 'online retail' and later worked remotely for a Dutch company. So how did they end up in Eindhoven after all?

"That was not planned at all" says Ivana. "We wanted to get away from Serbia at some point, away from all the 'political stuff'". "Away from a country where, since the Yugoslav wars, there hasn't really been much improvement, politically." Ivana and Bane experienced the war from very close by. At the time they lived as newlyweds in a small old house in Novi Sad, the city in northern Serbia, on the Danube. In March 1999, their daughter Dunja had just been born, planes from NATO-memberstates for the first time bombed the city, that had tried to stay out of the Kosovo war. The three bridges over the Danube were targeted.

For Ivana, the memory of the bombing is still vivid: "in a few days we converted our dusty and musty basement into a shelter, we slept there for months." During one of the air raids, a cabinet fell over on the sofa where Dunja was lying: "the high armrest prevented her from being hit". Frightening moments. The sirens often bellowed, civilians often knew, through a network of small radios, exactly when the planes with bombs had taken off from their bases in Italy, and when they might be in Novi Sad. Bane adds: "It was an exhausting time, life suddenly stopped completely, and then, after a week or so, it seems that everyone has adapted to this new reality: normal life resumes, the stores reopen, everyone goes back to work. It reminds me of the current war in Ukraine.

Bane and Ivana did try to stay in Serbia. And maybe experience better times there. But the economic and political situation there makes them gloomy: Bane compares it to the plague of locusts from the Old Testament. "What is the point of suffering?" he sighs. It stressed them out, and they decided to take the plunge. To build a new life somewhere in Europe, it didn't really matter where. They already had contacts in the Netherlands; their now

23-year-old daughter is studying in Amsterdam, and for nine years Ivana already worked for a Dutch company, remotely from Serbia.

Very quickly Bane gets a good offer for a job in IT. Suddenly it all goes fast: "It was as if everything suddenly fitted together, all the pieces of the puzzle": a good job for Bane, daughter Dunja who will continue her studies in Breda, Ivana who can work remotely as a manager at a company for software and product development for start-ups. And even a house. In Gijzenrooi.

Ivana and Bane feel at home here: "people have it good here", they are friendly, and don't seem to experience stress. "Even the PostNL delivery man always drives around with a broad smile": they know 'our' Sten. And Ivana adds: "in Serbia people have much more worries; something like AOW, they don't know that at all, there". They essentially had it good, back there: a beautiful house, a nice garden. But on the other hand public roads with potholes, garbage dumps where they shouldn't be, corruption in their area.

Is there anything left to wish for here in the Netherlands? Yes there is. A house with a bigger garden, not only for flowers, but especially to grow their own fruit and vegetables. In Serbia everyone with a plot of land has a vegetable garden, fruit and vegetables rather than flowers. In their garden I see a first step: many pots with tomato plants, red peppers perhaps. For later, when they cook something tasty from the Ottolenghi cookbook that lies in a pile on the windowsill.

And now for a picture of Oli, and of the tomatoes of course, yes, I succeeded.

Greetje Heijmans

Carte Blanche

Een theatergezelschap dat naast het maken van voorstellingen ook makers met een beperking opleidt. Ook wel lastige talenten genoemd. Zij krijgen een plek bij Carte Blanche in de vorm van theatermakers, beeldend kunstenaars en schrijvers. Op dit moment staan er drie voorstellingen op het programma: Touchables, Papa en Heethoofd. Het zijn drie heel verschillende voorstellingen met verschillende rakende onderwerpen.

Touchables

Deze voorstelling is een samenwerking tussen Carte Blanche en de drie ontwerpers: Sjoerd Geerts, Frits Achten en Manou van den Berg. In deze samenwerking spelen de acteurs van Carte Blanche een voorstelling met de 'touchables' van de drie ontwerpers waarin zij met z'n vieren een bijzondere, spannende en speciale performance neerzetten tijdens Dutch Design. Hoe ga je om met design, hoe kun je dit dichterbij de mensen brengen.

22 t/m 30 oktober Tijdens de DDW bij Theater Carte Blanche, Sectie C, Eindhoven

Papa

Wat betekent het voor een ouder wordende vader om een zoon met een beperking te hebben? Waar loop je tegenaan, hoe wapen je je tegen het onvermijdelijke, namelijk je eigen sterfelijkheid. Gebaseerd op het verhaal van een deelnemer aan de Werkplaats. Een familiedrama met een lach en een traan.

19 en 20 november

Regie: Liesbeth Reeser

Acteurs: Rob Krikke en Stefan Jung

Theater Carte Blanche, Sectie C, Eindhoven

Heethoofd

Is zorg nog wel zorg? Hoeveel moed heb je nodig om hulp te vragen in een bureaucratische omgeving? Een hilarische voorstelling vol beweging. Met in de hoofdrol iemand die te veel prikkels krijgt van alles om zich heen. Wat zou jij doen als je overprikkeld bent en hulp moet vragen aan instanties, die niet altijd perfect werken? Gebaseerd op de ervaringen van een werkplaatsdeelnemer.

Concept: Johnny Mirer en Peter van Loon

Acteur: Peter van Loon

Theater Carte Blanche, Sectie C, Eindhoven

Voor meer informatie: charteblance.nu

Uitslag schrijfwedstrijd Gijzenrooi!

In het vorige Gijzenrooise Zegje stond een oproep voor een schrijfwedstrijd. Kinderen van de basisschool konden met of zonder hulp van ouders een verhaal indienen. Het verhaal moest zich in Gijzenrooi afspelen en mocht maximaal een A4'tje lang zijn. Er zijn maar liefst twee winnaars van deze schrijfwedstrijd. Philo van zeven jaar schrijft over gevaarlijke giftige bessen in struiken van Gijzenrooi... Joyce van elf jaar schrijft over een wedstrijd in Gijzenrooi met wel twee heel bijzondere winnaars! Zondag 14 augustus tussen 10:00 en 12:00 uur mochten de schrijvers een cadeau op komen halen bij StudiehaRT voor het harde werk. Het cadeau bestond uit: een boekenbon ter waarde van vijftien euro te besteden bij Boekhandel Van Grinsven; schrijfwaren en een schrijversblok. Onderstaand de verhalen van de winnaars.

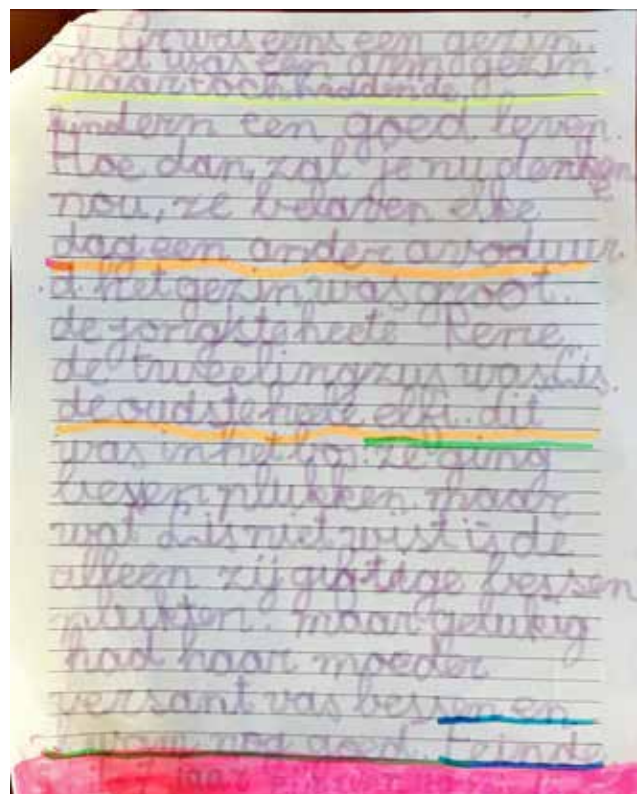
Giftige bessen in Gijzenrooi!

Door Philo Janssen (7 jaar)

Er was eens een gezin.
Het was een arm gezin, maar toch hadden de kinderen een goed leven.
Hoe dan, zal je nu denken.
Nou, ze beleven elke dag een ander avontuur.

Het gezin was groot.
De jongste heette René.
De tweelingzus was Lis.
De oudste heette Elfi.

Dit was in het bos.
Ze gingen bessen plukken.
Maar wat Lis alleen niet wist is, is dat zij giftige bessen plukten.
Gelukkig had haar moeder verstand van bessen en kwam het toch goed.
Einde

Pootgetrappel in Gijzenrooi!

Door Joyce Verhagen (11 jaar)

Krrrt! Cavia Lotte werd wakker door de deur die openging. Baasje Pamela kwam binnen. 'Hallo Lotte! Hallo Piggelina!' groette ze de cavia's. 'Zal ik jullie eens wat eten geven, op deze zonnige zondagochtend in Gijzenrooi?' Lotte en Piggelina piepten zo hard als ze maar konden. Pamela gaf ze te eten, en poetste daarna de kooi. Mooi, baasje, let niet op! Sorry dat ik zo gemeen ben, dacht Lotte.

Ze rende snel maar geluidloos naar het hek, sprong er overheen en rende naar de achterdeur. Haar pootstappen waren niet te horen, er lag een tapijt op de vloer. Ze rende de tuin in, naar de poort. Ze kroop er onderdoor. Het paste maar net. Ze zag een vlinder, en rende erachteraan. 'Hallo! Stop!' hoorde Lotte opeens.

Daar stond een cavia, die zich voorstelde als Clara. Ze praatten even, besloten vrienden te worden en toen Lotte dorst kreeg, gingen ze op zoek naar een meertje. Onderweg vertelde Clara dat ze eerst gevangen was, maar dat haar baasjes haar niet verzorgden en daardoor heel makkelijk ontsnapt was. Toen was ze hier beland, beweerde ze, en woonde ze hier al een hele tijd in een vuilnisbak bij iemand in de achtertuin.

Opeens stonden ze op een open veld. Ze hadden niet opgelet toen ze aan het rennen waren! Toen ze opzij keken, zagen ze allemaal mensen op tribunes staan. 'Hier ben ik nog nooit geweest...' fluisterde Clara angstig. Toen hoorden ze hoefgetrappel, en toen ze achterom keken, zagen ze een stofwolk op hun af komen. 'Oh nee! Dit gaat niet goed! Dit is een sulkyrace! RENNEN!!!' schreeuwde Clara tegen Lotte. Ze begonnen te rennen. En ze bleven maar rennen. Rennen, rennen, rennen en nog eens rennen.

Toen ze opeens een zwart-wit geblokte vlag zagen, renden ze een stukje door, en stopten zo snel mogelijk achter de vlag tegen de kant. Mensen hadden blijkbaar alleen oog voor de paarden die voor de sulky's reden, want nog niemand had hun ontdekt. Een tijdje later, toen ze voorzichtig door het publiek liepen, nog steeds onopgemerkt, hoorden ze verschillende mensen 'fotofinish' fluisteren. Clara leek het woord te kennen, want ze fluisterde: 'De eerste twee paarden kwamen gelijk over de finish!' Lotte wilde vragen wat dat betekende, maar dat ging niet meer. Ze werden opgetild door een vrouw, die schreeuwde: 'Aha! Hier zijn de winnaars van de sulkyrace!' Lotte en Clara werden op een podium gezet. Ze keken angstig toe hoe er vreemde mensen met vreemde apparaatjes flitsten en klikten. Er waren ook mensen met rare bolletjes die op een stokje stonden, microfoons volgens Clara. Toen de mensen wegliepen, renden ze gauw terug naar Lottes thuis. Ze kropen weer onder de poort door, en botsten bijna tegen een lachende Pamela op. 'Aha! Hier is mijn winnaar met haar vriendin! Goed gelopen hoor, in die paardenrace!' Pamela lachte. Lotte en Clara keken elkaar verbaasd aan. 'Ja, jullie kunnen wel gek kijken, maar ik beloof jullie, ik zal voor jullie allebei goed zorgen. Ja, echt waar, allebei! Kom maar weer terug naar de kooi!' lachte Pamela. Lotte en Clara liepen snel naar binnen, en speelden met Piggelina en Pamela. Ze kregen ook nog een beloning, en Pamela was zo aardig om Piggelina er ook eentje te geven.

In memoriam Anton van Putten

Op 24 juni jl. is onze buurman Anton van Putten overleden. Het afgelopen jaar hebben zijn vrouw Maria en Anton zelf veel fysieke malheur over zich heen gekregen. Het was een zichtbaar zware tijd voor ze. Anton is begraven in Delft alwaar ook de uitvaartmis was. In de toespraken werd bevestigd dat wetenschap en onderwijs zijn grote passies waren. Ook was hij een groot liefhebber van klassieke muziek.

Na zestien jaar Gulbergsven 4 waren er plannen om in Delft te gaan wonen. Hun zoon Pascal woont daar en er was woonruimte beschikbaar naast de woning van Pascal. Gelukkig woont Maria nu in Delft onder de liefdevolle vleugels van haar zoon en zijn familie.

Als eerbetoon hebben de bewoners van het

Gulbergsven een bloemstuk laten maken met bloemen uit de tuinen van alle bewoners. Marieke, van Bloemmarie, heeft er een mooi grafstuk van gemaakt.

Een aardige Brit

Op een zondagochtend in juni rijden we van de boot af Newcastle in. Even concentreren op het links rijden!

Loesje van de navigatie zal ons naar onze eerste pleisterplaats in Schotland gidsen, zo'n 280 km verder. We moeten afslaan naar de A379, maar die is dicht. Na twee gele 'Diversion' borden volgen er geen meer. En Loesje blijft ons maar zeggen dat we moeten keren. We rijden in het wilde weg door, in de hoop dat ze de draad weer oppakt, maar dat doet ze niet... Na drie vergeefse rondjes stoppen we bij een benzinestation en vragen met de kaart in de hand om raad. De dames zijn van goede wil maar

weten het ook niet precies. Op dat moment komt er een klant binnen die wél raad weet: een geschenk uit de hemel!

Het was zó ingewikkeld om die blokkade te omzeilen, dat hij besluit voor ons uit te rijden tot Loesje het oppakt; en zijn boodschappen dan maar op een ander moment te doen.

Een half uur rijden we voor ons gevoel kriskras door Newcastle, en ja hoor, Loes pakt het op. Hij stopt, wij ook. Ik bedank hem uitbundig: "You are an angel!". "Nee hoor, ik ben Carlos en ik kom uit Brazilië".

Wat een aardige Brit....

Marijk

Adverteerders opgelet!

Alles wordt duurder, dus ook het drukken van ons Zegje. Dat betekent dat wij ook de prijzen van onze advertenties met ingang van 2023 met ongeveer 5% zullen verhogen. Kijk voor de actuele prijzen op onze website.

In en om Gijzenrooi:

'Joyriding'

Effe keten in de super. Effe 'Formule 1'. Ik zie de vier opgeschoten knullen binnenkomen met twee karren. Twee drivers, twee erin en daar gaan ze...

Op rechte stukken de snelheid verhogen. In de bochten behendig zwieren en zwaaien. 'Mevrouw, we willen erlangs'. Plezier hebben om geïrriteerde gezichten. Personeel peilen. Een frons of een opmerking besmuikt negeren. Een gespeeld 'sorry' en niet te hard lachen om klanten die eruitzien alsof ze altijd wat te ergeren en mopperen moeten hebben. Daar doen we het voor. Kijk, we hebben nog een sociale functie ook.

Wacht, een bijna vrije lange gang. Geen personeel te zien. Spurtje en ... loslaten die kar. De winkelwagen met menselijke inhoud schiet alle kanten op, butst links en rechts op gevulde vakken, draait om z'n as. Koekjes vallen uit schappen. Lachend gegil. Kom, nog een keer. Niet denken want vriend moet wel blijven zitten. Snel in z'n achteruit en DOEN. Nog meer vaart, nog meer pret. Dan een barse stem: ERUIT JULLIE, gevolgd door instemmend gemompel van klanten over de hedendaagse jeugd en andere dooddoeners. Ik geniet. Ben eigenlijk jaloers. Zou graag wat minder jaren tellen.

Bij de kassa moet door hen wel nog een totaal overbodige energydrink afgerekend worden. Ik laat ze met een vette knipoog en een gracieuze zwaai voorgaan.

Misschien toch de volgende keer een andere 70+-er aanspreken voor ook zo'n stunt...?

Josefien

Fuss?

A remarkable message in the Gijzenrooise Klep-app group on WhatsApp, a few weeks ago, dear neighbors. Sten, the PostNL parcel delivery man who is so highly valued in our neighborhood, announced via a member of the group that he was going to change jobs. Now, at his age and stage of career this is not unusual. In fact, it is likely that such a move is ultimately only healthy for all parties involved. His departure would thus not have made it to this page were it not for the reason why. Because that's what I kept 'hanging on', so to speak.

Before I dwell any further on this with you, I would like to take this opportunity to express my appreciation as well. In the various lockdowns, which hopefully are now behind us, 'online shopping' suddenly became a necessity. And we have all made frequent use of that. With his cheerful nature and ever so friendly manner, delivery man Sten became one of the bright spots in the pandemic! I congratulate his new employer Ikea. As far as I'm concerned, they can count themselves lucky!

Among the reasons Sten gave for his job change were: the mediocre working conditions and the ever-increasing workload, combined with promises of better working conditions that were never kept (something as basic as building up a pension, for example). In short: no matter how much he enjoys his work, it no longer weighs in the balance.

And his story is not an isolated one. In fact, the phenomenon is so widespread that a documentary series was recently devoted to it on Dutch TV. The key message: 'This series gives the people behind our online orders a face. Large companies are experiencing golden times, but the people who do the heavy work often come off badly. I would immediately add that the delivery sector is certainly not the only one. Look for examples at what has happened in recent years in home care and district nursing, or spend a day (or night!) in a large distribution center.

Somewhere at the top, 'the targets' are adjusted upwards. Below that top, the spreadsheet wizards then start calculating to make it 'right'. You can always get it right in Excel, as long as you tweak the right figures. But, and this is where the trouble arises: neither 'the top' nor the spreadsheet wizards are still in touch with the work floor, and with what the impact of their targets and calculations are

there. And that is how the human dimension gets out of the picture. I find it ironic: that it is precisely humans who need to be reminded time and again of the human dimension!

I do not want to leave it at this somber contemplation. Together we can learn something from this. By the time this magazine is published, most of us will be back from our vacations. We are getting back to work, or for example to our volunteer activities. And we do so with a fresh gaze. I invite you to take a look around: is the human dimension still in the picture here? And what can I possibly do to strengthen it? As a guideline, I will give you the statement that I once heard an entrepreneur make at a congress. His story was about Social Entrepreneurship. In short he said: "With some regularity I remind myself that, 'at the end of the road', I cannot take the profits I made with me, and I cannot leave the people who work in my company behind. And then I realize again: every day I have the choice whether I want to keep my company going together with them, or at their expense.

I would say, dear neighbors: that choice seems pretty clear to me! I wish you a nice restart after your vacation.

Gijz

Stennis?

Een opmerkelijk bericht in de Gijzenrooise Klep-app op WhatsApp, enkele weken geleden, beste wijkgenoten. De in onze wijk zo gewaardeerde PostNL pakketbezorger Sten liet via een wijkgenoot weten dat hij van baan ging veranderen. Op zich is dat op zijn leeftijd en in deze fase van zijn loopbaan niet ongebruikelijk. Sterker nog: waarschijnlijk is zo'n overstap voor alle betrokken partijen uiteindelijk alleen maar gezond. Zijn vertrek zou het dan ook niet tot deze pagina hebben gebracht ware het niet vanwege de reden waarom. Want daar bleef ik zagezegd toch even 'achter haken'.

Voordat ik hier met u verder over uitweid, maak ik van de gelegenheid gebruik om ook van mijn kant mijn waardering uit te spreken. In de verschillende lockdowns, die nu hopelijk achter ons liggen, werd 'online winkelen' van een mogelijkheid ineens een noodzaak. En daar hebben we met zijn allen veelvuldig gebruik van gemaakt. Met zijn opgewekte natuur en altijd even vriendelijke manier van doen werd bezorger Sten één van de lichtpuntjes in de pandemie! Ik feliciteer dan ook zijn nieuwe werkgever Ikea. Die mag zich wat mij betreft gelukkig prijzen!

Als reden van zijn overstap gaf Sten onder meer aan: de matige arbeidsvoorwaarden en de almaar

hogere werkdruk, in combinatie met beloftes over betere arbeidsvoorwaarden die maar niet worden nagekomen (iets basaal als pensioenopbouw bijvoorbeeld). Kortom: met hoeveel plezier hij ook zijn werk doet, het weegt niet meer tegen elkaar op.

En zijn verhaal staat niet op zichzelf. Het verschijnsel is zelfs zo wijdverbreid dat er recent een documentaireserie aan is gewijd, getiteld 'Bezorgd'. De kernboodschap: 'Deze serie geeft de mensen achter onze online bestellingen een gezicht. Grote bedrijven beleven gouden tijden, maar de

mensen die het zware werk doen komen er vaak maar bekaaid vanaf'. Ik voeg hier meteen aan toe dat de bezorgsector bepaald niet de enige is. Kijk bijvoorbeeld wat er de afgelopen jaren is gebeurd in de thuiszorg en in de wijkverpleging, of loop eens een dagje (of nachtje!) mee in een groot distributiecentrum.

Ergens in de top worden 'de targets' naar boven bijgesteld. Onder die top gaan vervolgens de spreadsheetwizards aan het rekenen om dat 'kloppend' te maken. En dat lukt natuurlijk altijd. In Excel krijg je het altijd kloppend, als je maar aan de juiste cijfertjes draait. Alleen, en nu komt de kern van de zaak: noch 'de top', noch de spreadsheetwizards zijn nog in contact met de werkvloer, en met wat daar de gevolgen zijn, van hun targets en hun gereken. En op die manier raakt de menselijke maat uit beeld. En dat vind ik de ironie: dat juist mensen keer op keer herinnerd moeten worden aan de menselijke maat!

Ik wil het overigens niet laten bij gesomber. We kunnen hier met elkaar iets uit leren. Bij het verschijnen van dit Zegje zijn de meesten van ons weer terug van vakantie. We maken ons op om weer aan het werk te gaan of bijvoorbeeld naar onze vrijwilligersactiviteiten. En dat doen we met een frisse blik. Ik nodig u uit om met die blik daar eens rond te kijken: is de menselijke maat hier nog in beeld? En wat kan ik er eventueel aan bijdragen om die te versterken? Als leidraad geef ik u daarbij de uitspraak mee die ik een ondernemer ooit heb horen doen op een congres. Zijn verhaal ging over Sociaal Ondernemerschap. Kort samengevat zei hij: "Met enige regelmaat herinner ik mijzelf eraan dat ik 'aan het einde van de rit' die behaalde winsten niet kan meenemen, en dat ik de mensen die in mijn bedrijf werken niet hier kan achterlaten. En dan besef ik weer: ik heb iedere dag de keuze of ik mijn bedrijf met hen draaiende wil houden, of ten koste van hen".

Ik zou zeggen, wijkgenoten: die keuze lijkt me nogal duidelijk! Ik wens u een mooie doorstart na uw vakantie.

Gijesz

Voor de volledigheid: in de titel van dit stukje gebruik ik het woord 'stennis' natuurlijk met een knipoog, als woordspeling. Volgens het Wikiwoordenboek is stennis een leenwoord uit het Jiddisch, dat via het Bargoens de Nederlandse taal is binnengekomen. Dat gebeurde minder dan een eeuw geleden: de oudste tekst waarin het wordt aangetroffen is uit 1937. Stennis betekent zoveel als 'ophef, onrust'.

Winkelwagentjes protest

Protesteren is een nationale sport in ons kikkerlandje. Op een zonnige ochtend afgelopen augustus was het weer eens raak. Dit keer geen opgepompte tractoren op de snelweg, maar winkelkarretjes, híér, bij ons, om de hoek van Gijzenrooi! Ik word erdoor verrast als ik de wijk uit fiets. Midden op de rotonde staan twee van die karretjes met een groot spandoek:

**“Wij winkelwagens willen veel voor u doen,
Maar behandel ons dan wel met fatsoen”!**

Er staat een flinke file. Ik wurm me door de drukte de hoek om als ik de oorzaak van de opstopping zie: twee dikke rijen winkelwagentjes, van stoep tot stoep, ik schat een stuk of vijftig. De rijdende robotjes met zelfdenkend vermogen hebben hun parkeerplaats bij de supermarkt verlaten en de straat geblokkeerd. Het WKC (WinkelKarrenCollectief) had ervoor gewaarschuwd, acties waren te verwachten. De geruchten waren er al, maar nu heeft de Eppie, de grootste kruidenier van ons land, het dan toch officieel aangekondigd: na bijna veertig jaar gaan de muntjes eruit. Jahaa, die plastic muntjes gaan eruit!

De winkelwagentjes vinden dit niet leuk, bang als ze zijn om weer overal en nergens te worden neergezet, en om voor de gekste dingen gebruikt te worden. Als ‘smaakvolle’ bloembak in de tuin of als alternatieve bierkrat in een studentenhuus. Of wat dacht u als kinderwagen? Of verhuiswagen? Of erger: troosteloos gedumpt in het kanaal? Ze werden dus nogal eens niet gebruikt voor waar ze echt goed in waren namelijk als boodschappenwagentje in de supermarkt.

Het muntje stop je in je karretje voordat ie met je meegaat. Ik schat in dat het in heel veel portemonnees is terug te vinden. En helpt zo’n muntje nou eigenlijk, vraag ik een van de karretjes die staat te protesteren. “Jazeker, het geeft een veilig gevoel. Het lijkt toch of de klanten zich hechten, zelfs aan zo’n plastic muntje. Vraag me niet waarom, maar ze willen het gewoon terug, het is een soort hebbedingetje. Dat vinden wij prima. Aan het eind van de dag ben je weer allemaal bij elkaar, toch een soort familie weet je. Het afschaffen van het muntje willen we tegengaan. Je ziet het bij onze collega’s van andere supers waar het al is afgeschaft: onrust op de werkvloer en een toenemend ziekteverzuim”. Hij (of zij, of het) vraagt of ik de petitie wil tekenen voor meer respect en betere rust- en werktijden. En niet te vergeten: behoud van het muntje.

Tja, denk ik, terwijl ik de lijst teken die aan het karretje hangt, dat krijg je met die hi-tech robotkarretjes, het zijn net mensen, ze apen ons gewoon na met hun gestaak en zo. Maar ik snap ze wel. De wijze waarop deze noeste werkers soms worden behandeld is niet altijd zo fraai. Deze steunpilaren van de 24-uurseconomie, hebben het daar wel mee gehad.

De wekker gaat. Met moeite worstel ik me uit mijn droom. Nog slaperig vraag ik me af waar het over ging. Een pratend winkelwagentje of zoiets. Beetje vreemd. Maar ja, zo zijn dromen nu eenmaal. Langzaam dringt de dag tot me door. Wat ging ik ook alweer doen vandaag? In ieder geval moet ik boodschappen doen. Lijstje maken en o ja, goed dat ik er nu aan denk: muntje niet vergeten.

Niet vergeten nee, anders sta ik weer te koekeloeren.

Tauros

Member of the editorial board of this magazine, Willem van Hoorn writes a monthly blog post for the international community in the Brainport Eindhoven region, about the Netherlands, the Dutch do's and don'ts and Eindhoven.

We will occasionally reprint one of those posts in our magazine. For our international neighbors they may offer an insight into aspects of Dutch society. And for our Dutch friends they may offer a nice chance to 'look into the mirror'.

Edition: The Origin and Meaning of the Dutch Family names

The early 1800's laid the foundations of today's Dutch civic administration. At that time, the Netherlands were occupied by France for a couple of years. The French introduced their civic administration system in the Netherlands, and it has always remained since then. Consequently, around the year 1800, every Dutchman had to come to the 'stadhuis' or 'gemeentehuis' (city hall) and register a family name. Since then, the Dutch family names are fixed, and no longer change from generation to generation.

Examples of Dutch family names

Some people at the time chose to register their profession as a family name. So, we have names like Smit (Blacksmith), de Boer (the Farmer), Timmerman (Carpenter), Visser (Fisherman) or den Bakker (the Baker). Others chose their father's name, as a family name, with the suffix 'sen', indicating 'son of'. So, we got Jansen (meaning Jan's son), or Petersen (Peter's son), and so on. Still, others would choose a family name that reflected either a dream or an ambition, but seldom a reality. Examples are de Keizer (the Emperor), de Koning (the King), den Hertog (the Duke), or de Graaf (the Earl). Many chose the name of the city or village that they came from as a family name, preceded by the prefix 'van'. In this context 'van' means: '(coming) from'. An example would be 'Van Eindhoven'.

'Van Somewhere' in the phone directory

We have a lot of 'Van Somewhere': Van Amsterdam, Van Maastricht, Van Delft, etc. Note that, if used in conjunction with the first name, 'van' is NOT written with a capital V: Jan van Delft. There are so many Van Somewhere's, that usually they are not listed under the 'V' in our phone directories. If you would look-up Mrs. Maria van Somewhere in a Dutch phone directory, you will find her under the

letter S, listed as: 'Somewhere, M. van'. And this makes sense. Roughly 20% of our family names are a 'van Somewhere', so that is hardly a distinctive criterion. The 'V'-section of the phone directory would account for more than 20% of the whole population.

Oh, by the way: some Dutchmen in the early 1800's did not take this new civic administration system very seriously. They thought it was a bit of a joke that would go away in a couple of years. Their descendants inherited family names that I would rather not translate here. Especially for the sake of the descendants of these jokers who, through no fault of their own, sometimes inherited rather embarrassing family names, around 40 years ago, the Dutch government made it easier (and cheaper) to modify someone's family name.

Family Name last

The Dutch put their family name last and their given name first. According to cultural scientists, that coincides with the comparatively individualistic culture. It is opposed to many other cultures, where they put the family name first and sometimes reserve the 'first' name (given name) for use within the family and very close friends only. That usually coincides with more collectivist cultures, where family and other in-groups are seen as more important.

Dutch Family Names after Marriage

Traditionally in the Netherlands, after a marriage the wife would take the family name of the husband, often followed by her own family name: Mrs. [his family name] – [her family name]. Since a couple of decades, that is no longer mandatory, she can choose to carry on with her own family name. By default, children born in a family get the father's family name. But the parents may decide to give the children the family name of the mother. In any case: all the children in one family must be given the same family name.

The use of First Names

The Dutch rather easily get on a first name basis. That reflects their egalitarian culture. Example: when you start to work at a Dutch company, there is a fair chance that your boss will invite you to call him or her by the first name.

It may be that you need some time to get used to this. For some it may feel disrespectful to do so, especially if their superior is someone with big

authority or expertise. Or you may be used to reserve the first name for very close family members and close friends only. At least know this: when a Dutch person invites you to call him or her by their first name, they do mean it. In that case it is OK to do so, at least from their perspective.

Social Code about First Name

There is a bit of a social code involved in the use of the first name, but it is subtle and somewhat hidden. Let me try to explain.

When a Dutch person introduces him/herself as '[first name] followed by [family name]', (s)he more or less expects the other person to address him or her by the first name, especially if it is in an informal situation or among direct colleagues.

When (s)he would introduce as: "My name is [family name]", it would be safe to start with 'Mister or Misses [family name]'. If you feel insecure about how to address him or her, it is fine if you would just check: 'Is it OK if I call you by your first name?' The answer will likely be "Yes, please do". And if

it isn't, you just managed to circumvent an uneasy moment.

Een gezellige Midzomeravond

Het Buurtven stroomt vol met ouders en kinderen, gezellig. Een aantal actieve ouders heeft een mooi parcours uitgezet voor kinderen uit de wijk: spijkerpoepen, ballen gooien, klimmen en klauteren. Er wordt enthousiast meegedaan. Dan komt daar al de tractor met platte wagen aan: Ariëns Toneel. Zij spelen een vermakelijk stuk over nieuwe burens en privacy.

Na het toneel speelde de band Get Back 2 op het Buurtven swingende sixtiesmuziek. Met passie en verve. Zangeres Bianca was wel een momentje haar

laarzen kwijt, maar die vond ze in de band-wagen weer terug, nota bene terwijl ze 'These Boots Are Made for Walkin' zong. Doet u haar dat eens na! De avond vorderde, de zon zakte, en meer en meer Gijzenrooiërs stelden de dansvloer danig op de proef. Het leek bijna alsof deze begon te gloeien. Wat een als vanouds fijne sfeer! Door mijn -niet te veronachtzamen- vaderrol bracht ik de latere uurtjes wel thuis door. Die avond waaiden nog wel strakke gitaarsolo's maar geen brandweersirenegeluiden door het open raam naar binnen. Dat deed me inslapen met de gedachte dat de smeulende dansvloer vakkundig door de feestgangers zelf werd gedoofd. Wat mij betreft: volgend jaar weer!

Naar de markt

Als ik even kan ga ik vrijdagmiddag naar de markt op het Gerardusplein, tien minuten fietsen vanuit Gijzenrooi. Of de slogan van lang geleden “op de markt is uw gulden een daalder waard” nog steeds klopt weet ik niet. Daarover zijn de meningen verdeeld. In ieder geval heb ik nog wel dat gevoel, en dat is ook wat waard. Los daarvan vind ik het er altijd gezellig, een beetje rondlopen, praatje hier, praatje daar en mijn vaste kraampjes aandoen. Het contact met de marktkoopmannen en -vrouwen is meestal ook persoonlijker dan in de supermarkt en, ook niet verkeerd, je kunt er vaak voorproeven: stukje kaas, nootje, aardbei of een lekker stukje stroopwafel, daar wordt nooit flauw over gedaan.

Zeker niet door Koos Broekhoff, de “Stroopwafelkoning” van Eindhoven. Koos staat met z’n 78 jaar nog altijd drie dagen per week op markten her en der in het land, en dus vrijdags hier op het Gerardusplein. Geen Brabander, dat kun je wel horen (geboren in Zwammerdam, wie kent het niet?), maar hij heeft het in Brabant toch aardig naar zijn zin. Na 45 jaar in Tilburg gewoond te hebben heeft de liefde hem 6 jaar geleden naar Eindhoven gebracht. Als ik mijn stroopwafeltjes bij hem koop is er van alles te bespreken. En vaak komt FC Eindhoven dan langs, fan als Koos is sinds hij hier woont.

Maar na vijftig jaar op de markt vindt hij het langzamerhand wel genoeg. Het wordt tijd om het

wat rustiger aan te gaan doen.

Dat Koos gaat stoppen is trouwens wel in lijn met de ontwikkeling van de laatste jaren. Het aantal bedrijven in de, zoals dat heet, ambulante handel (waartoe de marktkooplui ook behoren) is de laatste vijf jaar gestaag, o.a. door corona, afgenomen (zie grafiekje). Die teruggang lijkt zich inmiddels weer wat te stabiliseren. De consument wil meer en meer goed en gezond eten waardoor de groente en fruitkramen het goed doen, evenals de verkopers van bv noten, kaas en vis. Deze kramen zijn weer in opmars in tegenstelling tot de marktverkoop van kleding, furnituren en andere “non-food” producten. De verkoop daarvan op de markt wordt steeds minder, gaat smeer en meer via het internet.

En de verkoop van stroopwafels? “Niet over te klagen” zegt Koos. Mijn stroopwafels zijn zonder smaak- en kleurstoffen, en, voegt hij er lachend aan toe: ze zijn gezond, bijna net zo gezond als een komkommer”. Kijk, voor dit soort wijsheden ga ik graag naar de markt.

Makkelijk heeft de markt het niet, maar er is dus nog hoop.

Daarom, beste Gijzenrooiërs, hou onze markt in ere, op naar het Gerardusplein!

En als u er toch bent, vergeet dan die gezonde stroopwafels van Koos niet. Zolang hij er nog staat.

Paul de Meurichy

Vriendelijk verzoeken wij u de contributie van € 3,50 over te maken op reknr. NL11INGB0000073833 t.n.v. Bewonersvereniging Gijzenrooi onder vermelding van uw adres en het contributiejaar. U kunt via de website van uw bank ook een periodieke betaling instellen.